

ENTREVISTA AMB PASQUAL MARAGALL, ALCALDE DE BARCELONA

«Hi ha gent que sempre es guarda rocs a la faixa»

Quan falten poc més de tres anys perquè la ciutat de Barcelona aculli els Jocs Olímpics, Pasqual Maragall fa una repassada tant als aspectes organitzatius i financers dels Jocs, com a la recent polèmica dels hotels, un episodi més del secular enfrontament entre les dues cases de la plaça de Sant Jaume.

Josep-M. Pasqual

Senyor Maragall, vostè ha dit recentment que els trens del 92 estan en marxa. ¿Això què vol dir exactament?

—Vol dir que ens falten tres anys pels Jocs i que grans decisions sobre el que s'ha de fer ja no es podran prendre a partir d'ara. Encara queden algunes coses importants a decidir, però ja no gaires, potser un parell. El que s'havia de fer ja està decidit i s'està fent.

—¿I aquest parell de coses a decidir són imprescindibles?

—No, no. No hi ha res imprescindible. En qualsevol cas el que sí que és imprescindible és mirar el calendari. Si el que queda a poder fer es vol fer, s'ha de fer ara. S'ha de ser coherent. El que no es pot fer és dir ja veurem, potser sí que ho farem...

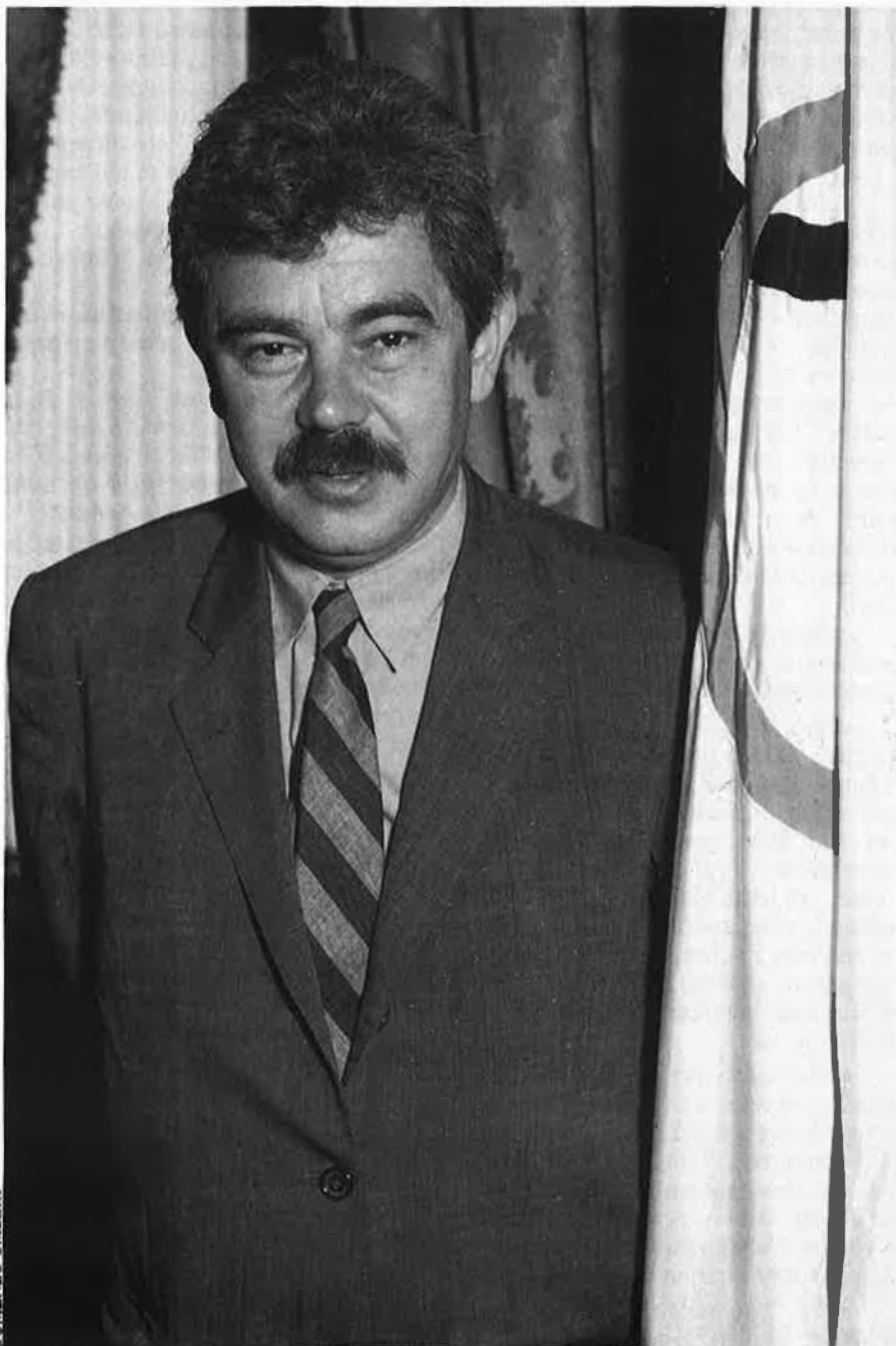
—¿Algú està entorpint la preparació dels Jocs?

—Entorpint no sé si és la paraula. Jo he parlat de falta de voluntat política. Ho podria demostrar de moltes maneres, i de fet, ja ho he fet. De tota manera, després de la setmana passada sembla que hi hagi una més gran voluntat política de col·laboració. Ho sembla. Sembla que hi ha més bones perspectives..., llevat d'algun roc a la faixa que encara pot petar per algun lloc. Hi ha gent que sempre es guarda rocs a la faixa, i això pot trencar-ho tot. Ara, si aquest roc no surt de la faixa, tranquils.

—Els darrers quinze dies els rocs sí que van sortir de la faixa...

—En van sortir molts. Per això dic que és possible que encara en quedi algun. Tot i que van sortir gairebé tots. I afortunadament no ens van fer massa mal.

—¿I com és que quan va arribar l'hora de fer dels plens de l'Ajunta-

«No sé si algú està entorpint la preparació dels Jocs, jo només parlo de falta de voluntat política».

ment de Barcelona i del Parlament de Catalunya els autèntics camps de batalla va haver-hi una embeïnada general?

—Ja li deia. Hi ha hagut una manifestació de voluntat política que jo considero suficient i positiva. Encara que, també li deia, estem una mica a veure-les venir. A veure què passa.

—*¿Senyor Maragall, quants diners costa organitzar els Jocs de Barcelona?*

—Els Jocs costen 127.000 milions. Fer les infraestructures necessàries perquè la ciutat pugui rebre els Jocs dignament costa uns altres 100.000 milions. I es pot anar molt més enllà si, com fa molta gent, es comencen a afegir obres i obres i obres que d'alguna manera hi tenen a veure. Però ens hem de guiar per aquests 200.000 milions llargs repartits entre els costos de l'organització dels Jocs i els de la infraestructura necessària perquè la ciutat estigui en condicions de rebre'ls.

—*¿I qui els paga, aquests diners?*

—L'organització se'ls paga ella mateixa. Això és el que s'oblida més. Les inversions més importants són les que aporta l'organització dels seus propis ingressos —drets de televisió, venda de logotips...—. Per exemple, quant a inversions en instal·lacions esportives per tot Catalunya, per entendre'ns, en fa més el COOB que la Generalitat. Sí que és veritat que la Generalitat de Catalunya fa inversions importants, però també és veritat que se n'estalvia. Jo diria que l'estalvi que es fa per part del govern de la Generalitat és un bon negoci.

—*Vostè seria partidari que hi hagués més inversió per part del govern de la Generalitat.*

—Bé, ara ja hi renuncio. Una cosa és que n'hagués sigut partidari en el seu moment. A mi el novembre passat ja em va dir que no, que això no podia ser. En l'únic tema en què encara tinc esperances és en el de les iniciatives culturals, un tema que no és pròpiament olímpic. Crec que la Generalitat sí que té recursos i voluntat per entrar-hi ja que alguns aspectes culturals s'haurien d'impulsar igualment encara que no fóssim al 92.

També penso que la Generalitat entrarà en el tema de Ciutat Vella —em consta la decisió de l'Institut Català del Sòl d'invertir 200 milions en la societat que s'ha creat per a la rehabilitació de Ciutat Vella—, i en el de política de vivendes, l'altre tema per al qual estic demanant una col·laboració financera.

—*¿En l'anomenat holding olímpic, Madrid, que en controlarà el 51 per cent, ha guanyat la primacia a Barce-*

lona, que s'ha quedat amb el 49 per cent?

—No. L'administració central de l'estat i l'administració municipal de Barcelona estan a parts iguals, el que passa és que tècnicament l'empat no està previst en les societats anònimes, ni el president té vot de qualitat, per tant s'ha de desempatar. Però que l'estat tingui el 51 per cent no ha de significar cap problema. Jo confio en els que confien en mi.

—*Però vostè defensa que l'organització s'autofinança i fonts de l'administració central de l'estat van dient que hi haurà 9.000 milions de dèficit...*

—En qualsevol cas aquest és un dèficit molt previst i planificat, que no es pot considerar dèficit en el sentit que al final resulti que passa algun imprevist. L'estat va posar ja l'any 1985 una contribució equilibradora de 9.808 milions que, ara actualitzats serien 11.000, i aquests són els diners dels quals viu el COOB. No es tracta d'un dèficit, encara que en alguna ocasió l'estat ho hagi interpretat així.

—*¿A part d'això no es perdran diners?*

—No. Ni es crearan impostos, ni cap pesseta de cap impost ja existent anirà destinada als Jocs.

—*¿Senyor Maragall, enmig de la complexitat de la preparació de la ciutat per a uns Jocs Olímpics com pot esclatar amb tanta virulència un tema nou com ha estat el dels hotels?*

—Nou, no. El novembre passat jo vaig enviar a Jordi Pujol el calendari del Pla d'hotels. Ara ha resultat que els criteris d'aquest Pla no els van conèixer fins fa quinze dies. Finalment el Pla quedarà aprovat a primers de juny, després que els darrers dies d'aquest mes de maig acabi el termini d'informació pública en què es troba ara.

—*¿Com interpreta que el grup d'Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament de Barcelona no donés suport al Pla d'hotels?*

—Tampoc és un fet massa nou. Darrerament, sempre hi ha un vot en contra del grup de govern municipal que ve dels rengles d'Iniciativa. El que va ser nou és que CiU va votar amb Iniciativa. Tinc les meves pròpies idees sobre aquest fet. En el cas d'Iniciativa va ser un vot en consciència. Equivocat, des del meu punt de vista. Però un vot en consciència. En el cas de Convergència i Unió va ser un vot contra consciència. Cal preguntar-se com és que CiU va votar contra el que normalment hauria hagut de donar suport.

—*¿Té a veure amb el fet que vostè i Jordi Pujol defensen dos models diferents de país?*

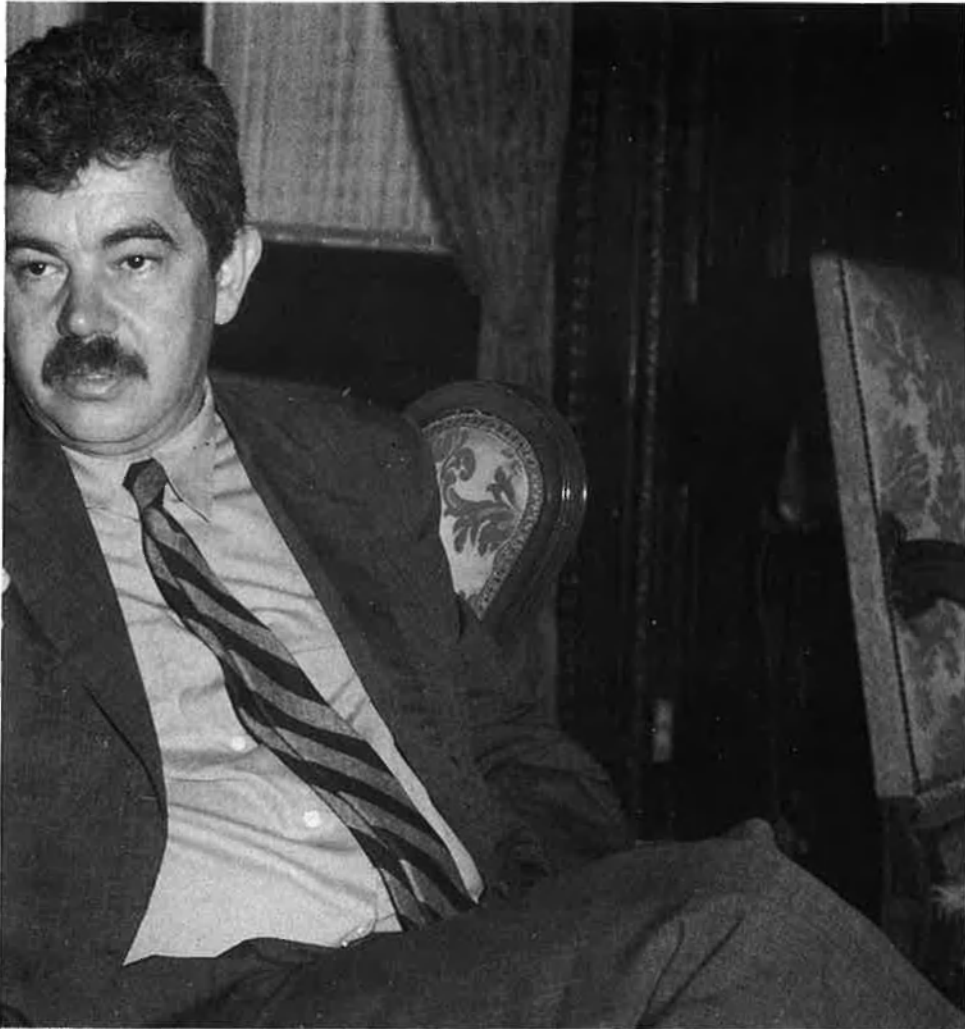
—El vot de CiU contrari al Pla d'hotels va ser un vot polític, cent per cent. Convergència i unió s'havia quedat sola en el tema del Comitè Olímpic català; suposo que això era un titular molt cridaner que havien de substituir per un altre, i van tenir l'habilitat de fer néixer el contenciós dels hotels.

—*Li repeteixo la pregunta d'abans. ¿Vostè i Pujol tenen dos models diferents per Catalunya?*

—M'ho pensaria dues o tres vegades abans d'exposar aquí el model de Catalunya, perquè m'exposaria a la crítica, per parlar d'això. Però sí que tenim models diferents. No, Pujol i jo. Socialistes i convergents. Almenys en el cas socialista no és exacte parlar del meu model, és el model socialista. En l'altre cas no ho sé.

Nosaltres creiem que el reequilibri de Catalunya no s'ha servit en aquests deu anys. Li'n donaré la prova. La tradició catalanista de pensament territorial considera que hi ha cinc grans temes de reequilibri que s'havien de plantejar políticament amb la democràcia i l'autonomia. Cinc temes que no s'estan tractant correctament.

Un, l'eix transversal. Trencar tota

una concepció radial de Catalunya entorn de Barcelona (fixi's que li ho dic jo, l'alcalde de Barcelona). Dos, l'aigua de l'Ebre. Un tema crucial perquè en el moment en què hi ha aigua a Tarragona, la concentració d'activitats i de població a la regió metropolitana de Barcelona ja no té per què produir-se. Tres, l'eix del Llobregat. El desenclavament i millor comunicació de les valls pirinenques i la connexió amb França. Quatre, les comarques. I cinc, l'Àrea Metropolitana.

Faci números. Han passat deu anys i l'eix transversal no s'ha fet, ni s'ha decidit del tot per on passa. Les comarques les han fet, però amb una falta d'il·lusió que era millor que no les haguessin fet. Del tema dels túnels (del Cadí i del Tibidabo, l'inici i el final de l'eix del Llobregat) millor no parlar-ne perquè sortirien espurnes. I en el tema de l'aigua de l'Ebre, crec que es va perdre una enorme oportunitat quan la presidència de Marraco a la Diputació General d'Aragó, que era un home dialogant i sensible al tema Catalunya (que va propiciar l'ensenyament del català a la franja d'Aragó). Ara s'ha fet el minitransvasament, però s'ha anat

lent. Pel que fa al tema de l'Àrea Metropolitana, amb els Jocs, el govern de la Generalitat tenia una oportunitat única per a resoldre'l, però igualment l'estan manllewant.

En fi, una correcta concepció de Catalunya hauria de passar per aquests punts, i per altres d'altres ordres.

—*¿Per què els polítics d'aquest país lliuren els seus enfrontaments fora de les sales de plens tant o més que dins?*

—Des de l'Edat Mitjana a Catalunya hi ha hagut tensions entre les dues cases de la plaça de Sant Jaume. El que passa és que la tensió és més forta quan una de les dues cases no admet que l'altra sigui. Quan una de les cases vol canviar el statu quo (barallar-se normalment com ha passat sempre) i trencar una línia històrica de relació.

En les èpoques més glorioses de Catalunya hi havia Generalitat i hi havia Consell de Cent. No un Consell de Cent de segona categoria sinó de primeríssima importància. Aquelles èpoques de més esplendor van basar-se en aquest model dual, fins que Felip V se les va carregar les dues. Ara, amb deu anys d'autonomia tenim la possibilitat de poder anar endavant. ¿I en què ens

«No Pujol i jo. Socialistes i Convergents sí que tenim dos models diferents per a Catalunya».

hem de basar, en un model totalitzador de la imatge i la representació de Catalunya, i prou? ¿O bé en un model basat en la descentralització de les concentracions, amb bones dosis de delegació, i empalmar amb una tradició dual, no en el sentit d'enfrontament sinó de riquesa? Si fem això segon, no hi haurà problemes.

—*¿I si no es fa..., a quina magnitud pot arribar l'enfrontament?*

—Molt gran. No perquè jo ho digui. Perquè és anar contra la realitat. A Catalunya som sis milions. D'aquests, tres viuen en una àrea metropolitana i, encara d'aquests, un milió sent-cents mil, en una sola ciutat central. Aquestes són realitats que no es poden negar. I sempre que es vulguin negar les realitats hi haurà d'haver enfrontaments, independentment de les persones.

—*¿Les Lleis d'Ordenació Territorial van ser una negació de la realitat o eren l'expressió d'una realitat diferent?*

—Ja he dit abans que lleis com la de creació de les comarques es van fer sense il·lusió. I encara més. Es van convertir en experiment de càstig polític. Amb lleis fonamentals d'un país no es poden fer aquest tipus d'experiments. Ni en el supòsit que el càstig fos merescut. Una llei que ha de durar segles no es pot basar en un esperit de càstig inclús encara que fos justificat. Que no n'era.

—*Per acabar. ¿Senyor Maragall, els Jocs Olímpics espanyolitzaran Barcelona?*

—No. Crec que els Jocs el que fan és catalanitzar Espanya. A Espanya hi ha dues grans cultures, la castellano-lleonesa i la catalano-aragonesa. La del Pendón Morado i la de les Quatre Barres. Aquests dos símbols són els representatius de dos corrents històrico-culturals molt importants a Espanya, els més importants. Els Jocs del 92, no tant perquè són uns Jocs Olímpics, sinó perquè són un gran esdeveniment històric, es poden convertir en una consagració de l'existència d'una Espanya que té aquestes dues potes.

—*¿Barcelona serà el més gran espectacle del món, l'estiu del 92?*

—Sí. Per descomptat.

—*¿I quan començarà l'espectacle? ¿O ja ha començat?*

—L'espectacle ja ha començat. Alguns canvis concrets i puntuals que s'estan fent ja són un espectacle. Les obres de Montjuïc ara, la Vil·la Olímpica, el Port, el Cinturó del Litoral... és tot un espectacle ja. □